Kære alle i DUFA.
Jeg var så heldig, at have et indslag med på vores nylig overståede generalforsamling. Det var et lille power point foredrag over **'installationskunst som formidling'**, som jeg havde arbejdet med på Kunsthøjskolen på Ærø i juli 2017. Jeg har altid godt kunne lide at arbejde kreativt.

Dette var mit tredje sommerkursus på skolen og sikkert ikke det sidste. Denne gang havde jeg havde tilmeldt mig **skulpturlinjen**. Vi var 6 kursister og én lærer og vi arbejdede stort set i døgndrift i de 14 dage, som kurset varede. No mercy! Det er et sted, hvor du kan arbejde og udleve dine indre kreative kræfter under supervision af akademiske undervisere. Min skulptur gav mange følelsesmæssige oplevelser og dem har lyst til at dele med jer.

Men allerførst – lad os komme til Ærø.

Færgen, der fragtede os over til Ærø, var et helt lille kunstværk i sig selv.

Her en lille velkomstskulptur fra havnen. Man bliver da helt 'glad i låget' af den.

Skolen, er en gammel mølle fra 1779 og emmer af kreativitet overalt og er smækfyldt med inspiration til kreativt arbejde.

Jeg boede i denne længe.

Mit formål med kurset var at lave en skulptur, der skulle stå i mit hjem - sådan en stor og flot en. En rigtig 'prale skulptur'.

Men der gik der meget hurtigt kludder i!
På ankomstaftenen sad jeg i opholdsstuen og læste POLITIKEN. Side op og side ned med artikler om alle de flygtninge, der strømmede fra Sudan ind i Uganda, ca. 3000 om dagen. Store tillæg, som ville fortsætte hver dag den næste tid. Jeg gik simpelthen ind i 'en anden verden'. Der skete noget mentalt med mig.

Det begyndte 'at rotere oveni'.
Uganda, kendte stednavne, sygeplejerske i Røde Kors flygtningelejr, antropologi, undervisning, linjefag i formning, kreativitet og **fascination for masker osv. osv.**

Jeg stjal aviserne, klippede simpelt hen alle artikler ud fra de sidste flere dage og bortførte dem til mit værelse. 'Det er nemmere at få tilgivelse end tilladelse'!
Så allerede ved ankomsten blev jeg udfordret på min kreativitet. I stedet for at lave et **produkt**, blev jeg enig med mig selv om at arbejde med en **proces** og denne proces kunne jeg jo ikke tage med hjem. Det måtte briste eller bære.

Men tilbage til **masken, som jeg er fascineret af**. En maske er ikke bare en maske. Den kan være smækfyldt med symbolik.

Jeg slog engang **betydningen af MASKE** op, så mange betydninger, der var gemt heri, f.eks.: religion, teater, kunst, gøgl, dans, fødsel, død, identitet, overgangsritualer, beskyttelse, krig og mange andre områder og masken har været brugt i alle kulturer og bruges selv i dag.

Når du tager en maske på, kan du skifte identitet og være dig selv, men på en helt anden måde end normalt. Masken, som et **objekt**, kan komme til at vække følelser hos den, der ser på den. Masken er fyldt med symboler – både positive og negative. Det oplevede jeg med **min installation** og de personer, der gik i interaktion med den til ferniseringen.

Installationen blev til i et helt rum og elementerne blev opbygget af bl.a.: træ, pap, stof, dynebetræk, gaffa tape, grene, dyreknogler, ståltrådsnet, ler, gips, sand, avisartikler, strå, en dukke og et sæt 'salt og peber bøsser'. Hver især 'særdeles uskyldige ting', men da de blev sat sammen, kom de til at indeholde symbolske kræfter, som nogle folk ved ferniseringen reagerede voldsomt på.

Skulpturen blev en installation med fokus på flygtninge problematikken.
Jeg tog afsæt i alle disse avisartikler til min installation og fik et helt rum, som blev bygget op af tre dele:

1. **Den midterste del**, **den levende afrikanske kvinde** med barnet på ryggen. Hun er på flugt. Kendetegnet er, at hun er i live, hun er målrettet i blikket, hun er oprejst, hun bevæger sig og har taget kniven fra den nylig afdøde mand med sig. Måske kan den hjælpe hende videre?

2. **Bagved hende de døde,** der er efterladt tilbage, bl.a. manden med spyddet og resten af klanen, som ikke nåede over. Kendetegn er, at de ligger ned, ingen bevægelse - der er ikke andet tilbage end deres masker. Objekterne viser kun død. Bagerst er de forladte dræbte, der slet ikke nåede at komme på flugt.

3. **Foran hende er Europa – 'friheden/håbet'**, her symboliseret med EU flaget og de, som er tilskuere. Kendetegn er, at tilskuerne viser uvidenhed og/eller ligegyldighed med, hvad der sker af store ting i verdenen. Det nære er det vigtigste!

Ja, det var en **politisk udformet installation**, men når du har maske på, så er det i orden (som til karneval). Jeg havde ikke noget valg. **Mine kreative kræfter havde valgt.**

Den midterste del bestod af en ca. 2 meter høj figur af en kvinde med maske og bærende sit barn på ryggen.

Der er ikke meget, som holder hendes mod oppe, bortset fra barnet.

Om halsen har kvinden sin mands kniv, som hun har taget med sig efter at han døde.

Det er nu hendes amulet.

Måske kan den hjælpe hende.

Mødre er stærke!

Der er frit udsyn ind i kvindens kranie, der er helt tomt.
Dette for at symbolisere den ’post traumatiske stress’ hun er udsat for.
Barnet bærer sin maske i hånden (identitet)

Vi kan se, at kvinden netop er trådt ind på en 'ren overflade'.

Hun har overskredet en tærskel, som symbol på at hun er gået fra én fase til næste fase af hendes tilværelse.

Bagved hende ligger de døde.

Hun er nu alene med barnet og mandens kniv, som begge dele kan virke som drivkraft.

Nu er det kun fremad!

Bagved ligger der en række masker, der symboliser de døde, der ikke er kommet så langt.

Den første maske er hendes mand, der lige er faldet. Spyddet ligger ved siden af ham. Han nåede ikke at komme med over.

Herefter resten af klanen. Rækken afsluttes med en bålplads hvor vi ser afbrændte knogler og 3 afhuggede hoveder.

Ved siden af bålpladsen ses et lille englekor med 5 små afrikanske masker.

Kvinden styrer direkte hen mod den tredje del af installationen. (Europa, der ser på) Her symboliseret ved et ældre ægtepar, der begge sidder i deres gyngestole - de har deres på de tørre! De er flankeret af EU flaget og avisartikler, som er sat op på væggen.

Ved ferniseringen skulle de ca. 60 gæster tage deres sko af og gå med bare fødder på stråene rundt om maskerne for at få en fornemmelse af, hvordan det er, at gå barfodet flere hundrede kilometer på stikkende underlag og set ting tæt på, som de gerne ville

have undværet. Flere gjorde det og gik rundt på de knitrende og stikkende strå, men flere ville simpelthen ikke ind på stråene og nogle slet ikke ind i rummet. Nogle kunne ikke holde ud at være i rummet og gik hurtigt ud. Nogle var ved at græde og nogle begyndte at trække vejret for hurtigt og måtte gå ud. De følelsesmæssige oplevelser var for meget for dem. Både samme aften og dagen derefter fik jeg flere 'tak' for at have arbejdet med dette tema. Som en sagde: Det var en 'rædsel', men en nødvendighed.

De 99% af materialerne var genbrug:
Ting, som jeg fandt rundt omkring på skolen og lidt, som jeg købte i genbrugsbutikken i Marstal. Lidt havde jeg med hjemmefra. Jeg havde ikke regnet med at jeg skulle have noget med hjem fra skolen. Mine kursusfæller insisterede, at jeg tog maskerne med hjem, så det gjorde jeg.

Efterfølgende opdagede jeg, at jeg ikke er alene om at arbejde med temaet: **flygtning.**
Sidste år besøgte jeg ARKEN med Kviums udstilling (puh ha hvilken oplevelser vedr. bådflygtninge. I år besøgt LOUISIANA vedr. **Homeless Soals**. Puh ha siger jeg bare.
Gwilli 2019

HOMELESS SOULS 27.6.2019 - 22.9.2019

Eksil og landflygtighed er de gennemgående temaer for den række markante internationale kunstnere, som Louisiana præsenterer hen over sommeren. De forholder sig til – og bearbejder – egne historier og erfaringer i værker, der fremstår både aktuelle og tidløse, alment menneskelige og stærkt personlige.

På *Homeless Souls* mødes et dusin kunstneriske stemmer – fra bl.a. Iran, Irak, Nigeria, Algeriet og Kosovo – i en samtale om landflygtigheden som politisk og eksistentiel realitet. Her er både personlige og kollektive fortællinger, der rummer nye vinkler på temaer som eksil, grænsedragninger, borgerskab, bevægelser på tværs af grænser, hemmelige rejser og identitet.

Fælles for udstillingens kunstnere er, at de eksperimenterer med nye visuelle strategier, poetiske virkemidler og kunstneriske greb for at bringe os nærmere eksilet som levet realitet. Dermed peger de også på kunstens mulighed for at sætte nye og andre billeder på en realitet, vi dagligt møder gennem nyhedsmediernes dokumentarfotografi.

KUNSTEN SOM RUM FOR FÆLLESSKAB

Udstillingens medier og kunstneriske greb spænder vidt – fra eksperimenterende dokumentarfilm over skulptur og maleri til installationskunst. Men på tværs af medierne og deres individuelle stemmer deler kunstnerne et fælles anliggende: De bruger kunsten som et rum, hvor historiske begivenheder og personlige traumer kan undersøges og deles.

Som al væsentlig kunst bliver det specifikke i deres værker gjort til udgangspunkt for almenmenneskelige erkendelser. Værkerne på Homeless Souls afspejler derfor ikke alene vores samtid, men berører temaer, der peger både frem og tilbage i tid. Hermed forbinder de os med tider, steder og skæbner, der ikke er vor egen.

ANMELDELSER

Frederiksborg Amts Avis
"Udstillingen »Homeless Souls« har potentiale til at blive en af de udstillinger på Louisiana, som man vil huske i mange år efter. I mørket under Louisianas cafe fortolker internationale kunstnere flugt og eksil, og det er en modig satsning, fordi det letteste er at lukke øjnene. Netop derfor skal man gå derned."